

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΟΤΑΝ πήρε στο γραφείο του άντρός της η Λαμπρίνα, τον βρήκε να κοιτάζει πάνω-κάτω.

- Με ζήτησε, Νότη;
- Ναι, σε ζήτησα.
- Τι τρέχει;

Ο Λαμπρίνης γύρισε και την κοίταξε καλά-καλά.

- Δεν ξέρεις;
- Όχι, Νότη.
- Καλά... Θα σου πω... Αη-λοδή... νά... για τη Ρόζα!
- Τη Ρόζα;
- Τη Ρόζα, ναι. Την παντρεύο. Νά την τουμάσθης.
- Δοτεινέσα, Νότη.
- Δεν άστεινέσω ποτέ.
- Δοτεινέσα.
- Πώς; Τι είπες; Ξανατέστα. Ξανατέστα λοιπόν. Έγώ άστεινέσωμα; Κάνεις λάθος, γυνάικα. Ποτέ δεν άστεινέσωμα. Αυτή τη φορά μάλιστα μιλώ πολύ σοβαρά. Παντρεύο τη Ρόζα. Κοινένας δεν δεινόμα. Άκούθ;

Η Λαμπρίνα, μ' όλη την έφορα που έχει πάρει, τάχισε μπρός στον άγριο τόνο, με τον όποιο της μίλωνε ο άντρας της. Μά γρήγορα ανήθε. Γύρισε στον άντρα της και τον έλε:

- Νότη, άκουσέ με. Θα σου πω λίγα λόγια και καθαρά...
- Μά έκρινος την δεζομης άπότομα;
- Νά μή μου πής τίποτα!...
- Όχι, όχι, πρέπει να σου μιλήσω.
- Σου το άπαγορεύο!
- Θά σου μιλήσω!

Τώρα πια είχε ανάγκη η Λαμπρίνα. Τα μάτια της άστραφταν.

- Πρόσεξε στα λόγια που θά σου πω, Νότη, είτε στον άντρα της με φρονή ποτρέμης. Άν το κάρμης αυτό που λές, θάνα το ίδιο σαν να σποτίσθης το παιδί σου! Αυτό μονάχα σου λέω... Πρόσεξε!...
- Πρόσεξε!...
- Δεν ξέρω τί θές να πής, φώναζε ο Λαμπρίνης. Δεν σε καταλαβαίνω, δεν θέλω να σε καταλάβω. Δεν θέλω να μου εξηγήσθης. Βάλε μονάχα τοίτο στο μυαλό σου. Ότι θά γίνη έκείνο που λέω κα' άν πρόκειτα να πεθάνη ή κόρη μου. Θα πεθάνη, νά, αλλά παντρεμένη με ζευγον που θέλω εγώ! Αυτό είπα να σου πω. Τοίμασε... Τοίμασε την. Θα φέρω το γαμπρό στο σπίτι. Θέλω να μείνη εύχαριστήμας. Μίλησε γ' αυτό στη Ρόζα. Νά μιν έζομης μούτρα, γιατί θά το πληρώση άκουβά. Άρκετά ντροπές κατάμα έξ αιτίας της. Όλα τελειώσαν πια. Όλα, καταλαβαίνεις;...

Η Λαμπρίνα κατάλαβε πραγματικός πως μάτια θήγανε τα λόγια της. Γιατί να πιστη μαζί του;

- Καλά... είτε Ξηρά, σαν να υπέκειτε στις άξιώσεις του, μά και σαν να τον άπειλούσε, και βγήκε από το γραφείο Ξαναμμένη, φοροκισμένη, χτεπόντας την πόρτα πίσω της...
- Και τώρα;
- Τί θά γινότανε τώρα;
- Τί θάλεγε στη Ρόζα;
- Η καταστροφή ήταν πια άπόλύφρενη!...

Μά δεν θά θουάζε αυτή την κόρη της για το καρίτσιου του άντρός της, όχι. Πείσιμα αυτός, πείσιμα κα' αυτή. Θα βοηθούσε τη Ρόζα να πραγματοποιηθ το όνειρό της, κα' άς χαλούσε ο κόσμος...

Η Ρόζα περιπόνησε τη στιγμή αυτή στον κήπο, βυθισμένη σε σκέψεις. Θα πετιζάνε άραγε η μητέρα της, θά μπορούσε να μεταπειση τον πατέρα της;

Ήξερε το άγύριστο μυαλό του Λαμπρίνη και δεν περίμενε και πολλά πράγματα από τη συνομιλία αυτή.

Όστόσο, όταν άκουσε την πόρτα του γραφείου του πατέρα της ν' άνοιξη και να Ξανακλείνη, κατάλαβε πως ή συζήτησος είχε τελειώσει κα' ή καρδιά της άρξισε να χτυπά δυνατά...

Θά είχε άπογίνη;

Γιατί έφυγε τόσο γρήγορα ή μητέρα της;

Μη μπορώντας να κρατήση την άντακουνησία της ή Ρόζα, άνέθηκε γρήγορα - γρήγορα τις σάλες κα' έτρεξε άπάνω.

Βόηκε τη μητέρα της στην κάμαρη της. Με την πρώτη ματιά που της έφαιε της κόπρην τα γόνατα. Η Λαμπρίνα ήταν γλωμή, κερωμένη, άμύλητη, μαζεμένη σε μία γωνιά. Τα μάτια της ήσαν διογκωμένα.

Δεν είχε τη δύναμη να σηκώση τα μάτια της στην κόρη της.

Η Ρόζα κατάλαβε τον πόνο της. Δεν της είπε τίποτα... τίποτα, ούτε λέξι.

Γονάτισε μονάχα μπροστά της, της φίλησε τα χέρια κα' ύστερα έτρεξε και κλείστηκε στην κάμαρη της. Άρξισε εκεί τον πόνο της, με Ξεσπάση δυνατός, άκόρητος. Προέμνη στο κρεβάτι της, έκλαιγε, έκλαιγε μ' άτελειώσα.

Όλα πια τελειώσαν. Δεν της έμνε τίποτα άλλο από τη φωνή.

Γ' αυτό, μόλις άκουσε, τον πατέρα της να ζεταώνει και να φεγγή άπ' το σπίτι για να πάη στο γραφείο, τινάχτη άπάνω, σκούγγρησε τα άκάματά της, φάσσε το σωτέλο της κα' άκουξε την πόρτα της κάμαράς της. Στάθηκε δίω άμέσως, χωρίς να κάνει βήμα.

Μπρός στην πόρτα στεκόταν ή μητέρα της, βουβή, λυπημένη, άξιόλοπη.

Η Ρόζα πόνεσε βαθιά που την είδε έτσι.

-Μητέρα! ψυθίρισε.

Η Λαμπρίνα σήκωσε τα διογκωμένα της μάτια, την ζότταξε με συμπόνοια και της έλε:

- Πού πάς, παιδί μου;
- Η Ρόζα δεν δίστασε καθόλου, δεν κούφτηκε, δεν είπε ψέμματα:
- Στον Άνδρέα, μητέρα, άποκρίθηκε μ' άπόφαση.
- Θά γυρίσθης πάλι πίσω, παιδί μου;
- Ναι, μητέρα.
- Μου το έσπασεσαι;
- Ναι, γ' άπονη τον άλάστον σου το έσπασμα. Μά αύριο... μεθαύριο ίσως θά φέγω... θά φέγω για πάντα, μητέρα.

Η Λαμπρίνα άναστενάξε χωρίς να πη τίποτα, χωρίς να φεγή αντίρρηση. Τι μπορούσε να πη; Μήπως δεν είχε έπισχεθί να ένόση τα δύο αυτά παιδιά που άγαπώντουσαν τόσο;... Άγγάλιασε τη Ρόζα, τη φίλησε και την άρξισε να περσίφ.

-Μην άργήσθης, κόρη μου, της έλε μονάχα.

Η Ρόζα κατέβηκε κάτω, κούταξε στο δρόμο μήπως παραφύλαίε

ο πατέρας της, κα' άνηράρισε προς την άδω Φιλελλήνων.

Αισθανόταν τον έαυτό της πολύ κουρασμένο κα' άνέθηκε σε λίγο από πρώτο άμάξι που συνάντησε.

Είχε σκοπό να ζητήση τον Άνδρέα παντού όπου σήγαζε. Άν δεν τον εύρισσε, θά πήγαμε σπίτι του. Θα τούλεγε τί συνέβη, τί κίνδυνος τοις άπειλούσε και θά τον ζήτησε να φύγουν, να την κλέψη και να στεφανωθούν. Ό Ο Άνδρέας θά δεχότανε. Ήταν άπολύτως βέβαιη γ' αυτό. Την άγαπούσε τόσο!...

Η καλλιτεχνική έκθεσι του Ζαπλείου είχε τελειώσει, μά οι καλλιτέχναι δεν είχαν σηκώσει ακόμα από κει τα έργα τους. Τό ήξερε αυτό ή Ρόζα και τράβηξε πρώτα-πρώτα για το Ζάπλειο. Ζήτησε εκεί τον Γαλάζη, μά δεν τον βρήκε. Της είπαν πως είχε τρεις - τέσσερες ήμέρες να φανή. Δεν ήξεραν κα' αυτοί τί του συνέβαινε...

Η Ρόζα άνησυχήσε.

Τί είχε γίνε ο άγαπημένος της;

Πήγε άμέσως την άπόφαση να τρέξη ίσα στο σπίτι του.

Άνέθηκε στ' άμάξι της και τράβηξε για το δωματίου του...

(Άκολουθεί)

Σαπλομένη στο κρεβάτι της έκλαιγε, έκλαιγε, μη θέλοντας ν' άκούση τίποτα...

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ...

ΤΟΥ ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

Το παθητικώτερο, το περιπετειωδέστερο, το συγκινητικώτερο των ιστορικών μυθιστορημάτων. Σελίδες έρωτος, λεβεντιάς, ηρωισμού, σελίδες δραματικά, σελίδες γεμάτες ποιήσι διαδέχονται ή μά την άλλη κινηματογραφικώς, γοητεύουσαι και συναρπάζουσαι τον άγανώστην.